Зірка Мензатюк

ПИСАНКА

Великодня казка

— Кудкудак! Кудкудак! Знесла яйце, як кулак! — закудкудакала курка на весь двір. — Та гарне ж: схоже на білий світ. Бо в світі сонце, а в яйці золотий жовток. Кудкудак!

Під хатою на стільчику грілась проти сонечка бабуня Марія.

— Яйце? Та кругле, біленьке! Візьму його на писанку.

І вона поклала яйце в решето до таких же, як воно, білих та кругленьких.

Тоді розтопила ярого воску:

— Ходи-но, Івасику, писанки писати!

Взяла бабуня писачок. Р-раз! — і лягла на яйце гаряча лінія. Два! — і розкреслилось яйце навхрест.

— Бабулю, чуєш, бабуню! — запитав Івасик. — Що це за квіточка у тебе намалювалася?

— То, Івасику, не квіточка. То знак сонечка золотого.

— Бабуню, чуєш, бабуню! — знов Івасик. — А що то за цяточки-крапочки навхрест між промінням?

— Не цяточки, Івасику. То чарівні знаки дощу.

Розписала бабуня писанку, в фарбі пофарбувала, — і стала писанка доладна, барвиста!

Настав Великдень. Покликала бабуня Марія Петрика, Івасика, Оксанку, Василинку — всіх своїх онучат.

— Нате, онучата, по писанці. Гайда викочуватись!

Покотив Івась свою писанку:

— Ану, хто до неї докотити зуміє?

Котять діти писанками; на них вербички, та хрестики, та клинці-вітрячки, та вигадливі поясочки так і мерехтять!

А в небі сонце сміється, світлом розлипається.

— Чи будеш ти, сонечко, весь рік щедро світити? — питає в нього яйце-писанка.

— Буду, буду, бо на тобі мій таємний, знак. Ти котишся — мене до землі приворожуєш!

— А чи будеш, дощику, землю поливати, зілля напувати?

— Буду, буду, бо на тобі і мій знак магічний. Ти по землі котишся — мої струни-срібнодзвони до неї прив’язуєш!..

По двору курка нипала. Стала, видивляється на писанку.

— Що воно за яйце-райце, барвисте й зірчасте? Мабуть, самого сонця дитя. Я б такого зроду не знесла...

А писанка котиться по землі: тож буде сонце, будуть дощі й роси, буде в світі щастя! Хто його шукатиме — неодмінно знайде.